

Les vacances? Bé, gràcies

Enric Morera, secretari general del Bloc, i Glòria Marcos, coordinadora general d'EUPV.

El pacte preelectoral progressista i nacionalista que es gesta de fa mesos al País Valencià ha passat l'estiu a voramar, sota el para-sol i amb un refresc a la mà. Aquesta setmana es reprenen unes negociacions que amenacen d'allargar-se fins ben entrada la tardor.

El 21 de juliol –després de la darrera reunió entre Esquerra Unida i Bloc Nacionalista Valencià, les dues forces majoritàries que aspiren a conformar el pacte–, les negociacions van congelar-se. El desgel comença aquesta setmana, i ho serà en sentit estricte: el punt en què els uns i els altres van deixar les converses augura dificultats serioses a fi d'arribar a una entesa.

Programàticament, no hi ha problema. Esquerra Unida va presentar, al Bloc i a les altres tres formacions susceptibles de pactar amb ells –Esquerra Republicana, Els Verds del País Valencià i Els Verds - Esquerra Ecològica–, un decàleg amb els eixos bàsics que defensaran a l'hora de demanar el vot en les elec-

cions autonòmiques del proper 27 de maig. Malgrat que encara caldrà desenvolupar-lo, els *partenaires* comparteixen la lletra de la recepta.

Més complexa sembla l'elaboració de les llistes electorals en què tots cinc partits hauran de conviure. Esquerra Unida no vol cedir cap dels llocs d'eixida que va obtenir el 2003 –un per Castelló, tres per València i dos per Alacant–. Fins i tot, estira una mica més la corda: cap representant de la resta de formacions haurà d'estar per davant d'aquests sis, i, a més, aspiren a créixer un diputat, producte de l'augment d'escons a les Corts valencianes –de 89 a 99– i del creixement en intenció de vot que –diuen– els atorguen les enquestes.

Tenint en compte que la projecció de vot preveu deu diputats per a la possible coalició –si bé els optimistes parlen de dotze, i els pessimistes, sobretot dins d'EUPV, amb prou feines n'asseguren vuit–, i que el partit liderat per Glòria Marcos en demana fins a set escons, no hi ha dubte que el marge de maniobra per a la resta és ben estret, perquè ni poden seure dues persones per cadira, ni tampoc pot anar cada dia un diputat diferent. Es el resultat d'allò que se'n diu “posició de força”.

No debades, Esquerra Unida no hauria de patir per accedir a l'hemicicle tota sola, motiu pel qual és la que viu aquest procés de manera més còmoda, només pressionada per la resta de formacions i el seu corrent intern Esquerra i País, que veuen en aquesta entesa l'única manera de traure el PP de la Generalitat Valenciana.

El Partit Comunista del País Valencià, al qual estan afiliats al voltant del 60% dels militants d'EUPV, reclama el control del futur grup parlamentari –és a dir, la meitat més un dels escons–, independentment de la quantitat de grups que l'integren. En aquesta legislatura no ha estat així, com tampoc no van ser capaços de col·locar al Congrés un representant seu: Isaura Navarro, la jove diputada per València, és propera a Esquerra i País, els nacionalistes d'EUPV: que van proposar el pacte al Bloc d'Esquerres i Sobiranista, l'ala més nítidament nacionalista del Bloc.

Així doncs, és impossible deslligar la tàctica política d'EUPV: –sobretot en relació al possible acord preelectoral– de l'equilibri intern i de les suspicàcies dels comunistes, que no volen perdre pes al si de la formació i, alhora, miren de guanyar-lo a les institucions.

Del 6-4 al 7-2-1. El Bloc, de la seua banda, ho té ben clar: tant el 1999 com el 2003, anys de les darreres conteses autonòmiques, EUPV va instal·lar-se per damunt del 6%, mentre que ells van fregar el fatídic 5%. El sil·logisme, per tant, és immediat: sobre deu diputats, sis per a vosaltres i quatre per a nosaltres. La resta de formacions que aspiren a coalitzar-se, afirmen des del Bloc, són massa minoritàries.

Uns números que els negociadors més severs d'EUPV ni preveuen. Perquè no sols demanen els sis diputats que avui

integren l'Entesa i un de nou, sinó que també exigeixen que un dels diputats que resten siga ecologista. Pensen que, ni que siga simbòlicament, cal mantenir la representació verda a les Corts, ara com ara en la figura de Carles Arnal.

El Bloc opina que aquest diputat cal descomptar-lo dels sis o set que correspondrien a EUPV, ja que el 2003 Arnal va accedir a l'hemicicle sota el paraigua de l'Entesa –trident format per EUPV, Els Verds del País Valencià i Esquerra Valenciana–. Una tesi que no qualla entre els comunistes, que s'entesten en l'escala 7-2-1, fins i tot explicitant que el 2 i l'1 hauran d'anar sempre per darrere dels 7 en les llistes electorals, tirant per terra els desitjos del Bloc d'encapçalar la candidatura unitària per Castelló, on els nacionalistes tenen més suport que EUPV, però on no aconseguïen representació perquè no superen el 5% a tot el País Valencià.

Les dissensions entre els diversos partits ecologistes són un altre handicap: a EUPV els agradaria més que continuara Arnal, que pensen que ha fet un bon treball, però el seu partit, de nou encuny, no té la tradició ni la implantació d'Els Verds – Esquerra Verda, d'on procedeix. El líder d'aquests, Joan Francesc Peris, aspira a recuperar l'acta de diputat de què ja va gaudir amb socialistes, EUPV i Nova Esquerra. La disputa per aquesta cadira també promet emocions fortes.

Pacte, no UTE. Això demana el president d'Esquerra Republicana del País Valencià (ERPV), Agustí Cerdà, per qui el pacte no serà creïble si no s'estén a escala municipal i no té continuïtat. “No podem anar de la mà en les autonòmiques, i separats en les municipals i les estatals”, diu, ensumant-se un possible avançament dels comicis espanyols que “restaria força a la coalició”. Cerdà, més que representació parlamentària, anhela llistes comunes “com a mínim, a les capitals de comarca”, per tal que es faça visible la voluntat d'entesa. Igualment, pensa que s'ha de tancar un acord per a dues legislatures, cosa que descarten les dues grans formacions tendents al pacte: “Si els problemes –immigració, aigua, etc.– són de forma, per què la solució és puntual? Això semblaria una unió temporal d'empreses (UTE), i nosaltres volem canviar les

Què vol cadascú?

EUPV. Mantenir la seua representació –6 diputats– i que es reflectisca l'augment proporcional que li correspon en passar, les Corts Valencianes, de 89 a 99 escons. O siga, un mínim de 7 diputats, sense perdre cap de les tres capçaleres de llista i, fins i tot, cap dels primers llocs d'eixida –1 per Castelló, 3 per València i 2 per Alacant.

Bloc. Un mínim de 3 diputats, un dels quals siga el cap de llista per Castelló, on els nacionalistes tenen més vots que EUPV, a fi que siga visible l'acord preelectoral.

ERPV. Pacte a àmbit autonòmic i local, fins i tot al Congrés dels Diputats, per a dues legislatures. A escala municipal, com a mínim a les capitals de comarca.

Els Verds del País Valencià – Esquerra Verda. Aspiren a reeditar l'escó que van aconseguir, sota l'Entesa, el 2003.

Els Verds – Esquerra Ecologista. El seu líder, Carles Arnal, diputat escindit d'Els Verds del País Valencià, hauria de ser “l'home verd” de la coalició, segons amplis sectors d'EUPV.

coses. Per què no plantegem un espai polític, d'esquerra i de país, amb continuïtat? Volem més pacte del que ens han ofert.” Encara que sense ERPV, Cerdà preveu que hi haurà acord: “El Bloc hi accedirà, no pot passar-se una legislatura més fora de les Corts. Ja s'ho faran.”

Setmana clau. Aquesta setmana les converses ixen del congelador, i caldrà veure com s'adapten a la temperatura ambient. Un mes i mig sense parlar-ne pot resultar edificant o, pel contrari, afegir un altre mur psicològic entre els dialogadors.

Lluís Miquel Campos, secretari d'acció electoral i negociador del Bloc, espera que la fèrria posició d'EUPV només siga producte “d'una estratègia negociadora”. La rectitud del partit comunista, segons afirma, “ens fa dubtar si volen la pluralitat de l'acord o si estan caient en la hipocresia”.

Sobre els pactes municipals, Campos anuncia que “n'hi haurà un fum, moltes agrupacions esperen que tanquem l'acord a àmbit autonòmic per tal d'enllestir-ne un al seu poble; qui més impulsa el pacte són els col·lectius locals”.

Campos creu que, a partir del decàleg redactat per EUPV, els partits que integraren el pacte preelectoral haurien d'elaborar un manifest conjunt, ben

concret, que especificara el perquè de la necessitat d'un canvi al Consell.

Aquest 9 de setembre, el consell nacional d'EUPV decideix el futur del possible pacte. Ricardo Sixto, secretari d'organització de la formació i, alhora, una de les tres persones del partit que han establert converses amb la resta de grups, assegura que “no vendrem la nostra casa”. El 17 de juny, el 91% del mateix consell nacional va aprovar l'inici de converses a fi de buscar un acord “de front ample, sobre una base programàtica comuna, per a tota la legislatura, que reflectisca el creixement de la formació i que no diluesca la marca [EUPV], que en tot cas encapçalaria el nom de l'entesa”. Aquests dies les reunions seran intenses entre totes les parts, i dissabte els negociadors de la formació presentaran un informe –llocs de les llistes inclosos– que haurà de ser aprovat pel consell nacional i, més endavant –segurament després de l'assemblea de la formació, prevista per al novembre–, pels militants, en referèndum.

Sixto descarta un pacte municipal, cosa que pot descavalcar ERPV, i tem que les tensions entre els ecologistes acaben amb un d'ells fora de la possible entesa. “Si l'acord resultant és de front ample o no, ho dictarà el consell nacional”, diu.

Víctor Maceda